

Bechukotai – Leviticus 26:3 – 27:34

Aliyah 1 – Leviticus 26:3 – 26:5

In deze laatste *parshah* van Leviticus worden de **zegeningen** van een heilig leven en de **vloeken** van een onheilig leven besproken. Ook wordt er uiteengezet welke geheiligde zaken je kunt **vrijkopen** en welke niet. Er zijn verschillende graden van wijding aan God. Bepaalde zaken kun je nog voor algemeen gebruik bestemmen, door middel van vrijkoping. Maar andere zaken zijn permanent aan God gewijd en behoren Hem toe.

De vorige *parshah* eindigde met Leviticus 26:2 *Mijn shabbatten moet u in acht nemen en voor mijn heiligdom moet u eerbied hebben. Ik ben Yahweh.* Dit vers spreekt over het heiligdom van God in de tijd (shabbat) en het heiligdom van God in de ruimte (tabernakel). Zo zien we dat Leviticus eindigt met de heiliging van bepaalde tijden, van bepaalde plaatsen en van bepaalde mensen, dieren of voorwerpen (Leviticus 27). Kortom, van al het gewone en alledaagse, wordt een **heilig deel voor God** apart gezet. Zo wordt eigenlijk de hele schepping geheiligd en aan God toegewijd. We kunnen niets zomaar, zonder nadenken, onszelf toe-eigenen.

En misschien denk je nu: dat is dus inleveren voor de mens. Maar nee, want de huidige *aliyah* legt ons uit dat al onze zegen daar juist uit voortvloeit. In Leviticus 26:3-5 zegt God: *Als jullie **mijn inzettingen** volgen en **mijn geboden** in acht nemen en ze doen, dan zal Ik jullie regens op hun tijd geven, dan zal het land zijn opbrengst geven en de boom van het veld zal zijn vrucht geven. Dan zal jullie dorsen duren tot de wijnoogst en de wijnoogst tot het zaaien en zullen jullie je brood tot verzadiging eten en veilig wonen in jullie land.*

We worden opgeroepen om te wandelen in Gods inzettingen en geboden. Dat heeft betrekking op heel Gods goede Torah, maar hier in het bijzonder ook op de heiliging van alles wat ons is toevertrouwd. We worden opgeroepen om God zijn deel terug te geven, met vreugde en dankbaarheid in ons hart. We geven de eerstelingen van al het goede aan God terug. Dit betekent het **loslaten** van de verkregen zegen en het **gericht zijn op God** voor alles. Het mooiste wat wij kunnen doen met wat ons is toevertrouwd, is zijn deel aan Hem te offeren. Het beste van onze tijd, ons bezit, ons nageslacht, etc. te geven aan Hem. Dat is geen verlies, want dan zullen we **overvloedig ontvangen** van God, op ieder moment en tot verzadiging toe.

Dit alles bouwt verder op wat we in de eerste *aliyah* van *parshat Behar* hebben besproken. Gods redding, heiliging en zegen betreft ook **het land en de aarde**. Als God ons leven tot zijn bestemming gaat brengen, gaat dat niet over zielen, die los van de schepping bestaan. Nee, God geeft ons een eigen en uniek plaatsje in zijn herstelde schepping. Wij zijn bestemd om een bepaald gebied in bezit te nemen, zoals de Israëlieten bestemd waren om een stukje beloofde land in bezit te nemen.

Ook lezen we in *parshat Behar* dat het land alle feesten van God mee viert met de mensen. Dit komt opnieuw tot uitdrukking in de huidige *aliyah*. Er wordt namelijk gesproken over **dorstijd, wijnoogst en zaaitijd**. Deze tijden vallen min of meer samen met de drie grote Bijbelse feesten **Shavuot, Sukkot en Pesach**. We lopen ze alle drie kort langs:

Rond de tijd van **Pesach** zaait men het graan in de aarde en begint de oogst op te komen en te groeien. In de 49 dagen tussen Pesach en Shavuot wordt dan de groeiende oogst dag voor dag geteld. Dit is de Omer-telling. Rond **Shavuot** is de oogst op zijn hoogtepunt. Dan wordt de grote tarweoogst binnengehaald. Dit was de tijd om de oogst te dorsen; om de aren uit de halmen te slaan, zodat er meel van gemaakt kon worden en er brood van gebakken kon worden. Met **Sukkot** werd de laatste oogst binnengehaald, namelijk de druiven om wijn van te maken en de olijven om olie van te maken. Dit was het meest vreugdevolle feest, omdat wijn en olie vreugde geven.

Als we God gehoorzamen, dan zullen de dorsttijd, de wijnoogst en de zaaitijd zich **aaneenrijgen**. Het land zal voortdurend zijn juiste vruchten voortbrengen, zodat de mens zich voortdurend kan verheugen in de goede **opbrengst**. Daarvoor geeft God dan ook steeds op tijd de regens, die noodzakelijk zijn om het land vruchtbaar te laten zijn. God zelf zorgt voor de opbrengst, daar hoeft de mens niets voor te doen (zie *parshat Behar*). Maar ten diepste betekent dit ook, dat Gods **feesttijden** zich aaneen zullen rijgen. We zullen voortdurend Gods feesten met vreugde kunnen en mogen vieren. Hem voortdurend de zegen met vreugde en dankbaarheid offeren.

Waarom lezen we dan toch zo vaak over **vasten** in de Bijbel? Als God ons voortdurend tot verzadiging wil voeden, waarom nog nuchter zijn? Dat heeft nu juist alles hiermee te maken. Vasten is noodzakelijk om de juiste gerichtheid te krijgen. En nuchter zijn is noodzakelijk, omdat we nog niet in Gods Koninkrijk of paradijs zijn aangekomen. We gehoorzamen Gods inzettingen en geboden namelijk lang niet altijd. Dat geldt voor onszelf en voor anderen om ons heen. We zijn **nog op weg door de woestijn** naar het Beloofde Land.

In Deuteronomium 8:2-3 staat geschreven: *Ook moet u heel de weg in gedachten houden waarop Yahweh, uw God, u deze veertig jaar in de woestijn geleid heeft, opdat Hij u zou verootmoedigen en u op de proef zou stellen om te weten wat er in uw hart was, of u zijn geboden in acht zou nemen of niet. Hij verootmoedigde u, **Hij liet u hongerlijden** en Hij liet u het manna eten, dat u niet kende en ook uw vaders niet gekend hadden, om u te laten weten dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat **uit de mond van Yahweh** komt.*

Dit is waar vers 3 van onze *aliyah* om draait. In **Gods inzettingen en wetten** wandelen voor alles. Niet op de zegen zelf zijn gericht, maar op Degene die ons zegent. De zegen loslaten. Dan pas kan de zegen naar ons toe komen stromen. Ditzelfde principe leerden we ook in *parshat Tsaw aliyah 1* aan het begin van Leviticus. Met het openen van onze hand, **laten we de zegen los** boven het altaar. Zo worden onze handen geopende handen om te zegenen, te loven, te danken en te ontvangen.

Yeshua heeft zijn leerlingen deze les ook geleerd. Hij sprak in de Bergrede de beroemde woorden: **Zoek eerst het Koninkrijk van God en zijn gerechtigheid en al het andere zal u gegeven worden.**¹ Als wij ons richten op Gods Koninkrijk en zijn geboden, dan zal God voorzien in al onze noden. Yeshua vertelde ons dat God dan in ons dagelijks brood zal voorzien. Dag na dag zal zich aaneenrijgen in de **voorzienigheid van God**. God weet namelijk allang wat wij nodig hebben. En Hij zal als een Vader voor ons zorgen.

Yeshua heeft bovengenoemde tekst uit Deuteronomium 8:3 ook aangehaald, toen Hij veertig dagen vastte in de woestijn. Op een gegeven moment kwam de satan Hem verzoeken en sprak: *Als U Gods Zoon bent, zeg dan dat deze stenen broden worden.* Maar Yeshua was daar in de woestijn op bevel van God, om daar te vasten. Daarom sprak Yeshua: *Er staat geschreven: de mens zal **niet van brood alleen** leven, maar van elk woord dat uit **de mond van God** komt.*²

Keer op keer heeft Yeshua erop gewezen dat zijn leerlingen niet bezig moeten zijn met het aardse voedsel, maar zich veel meer moeten richten op het **hemelse voedsel**. En dat hemelse voedsel is het horen van Gods woorden en het doen van zijn wil.³ Natuurlijk is het een heerlijke wetenschap dat God voorziet in eten en dat Hij ons brengt in een Koninkrijk, waar wij uiteindelijk zullen eten tot verzadiging toe. Daar mogen we met volle teugen van genieten. Maar het is niet onze opdracht om daarop gericht te zijn of dat zelf teweeg te brengen. Het is onze opdracht om **gericht te zijn op God**, dan zal Hij dit op zijn tijd en wijze teweegbrengen.

Vasten is een noodzakelijk onderdeel om los te komen van onze **verslavingen**. Ook is vasten een noodzakelijk onderdeel om de **machten van de duisternis** te verslaan.⁴ Daarnaast is vasten noodzakelijk om **helder en alert** te blijven voor wat God aan het doen is in deze wereld en in ons leven.⁵ Kortom, vasten is noodzakelijk om **geestelijke doorbraken** te verkrijgen in het strijdperk van het leven. Bedenk ook dat haast alle grote Bijbelfiguren een woestijntijd kenden, voordat hun bediening begon of voordat zij grote zegen ontvingen. Vastentijden gaan voor Gods zegentijden uit...

Persoonlijk hebben mijn vrouw en ik dit in de afgelopen tijd mogen ervaren, doordat God het ketodieet op ons pad bracht. In de afgelopen tijd kregen we sterk de indruk, dat we koolhydraat- en suikerarm moesten eten. Daar kwamen nieuwe ontdekkingen, doorbraken en zegeningen uit voort, maar zelf ervoer ik ook veel strijd met ingesleten eetgewoontes en met wat ik toch wel een eetverslaving wil noemen. En nu, met de Overtelling, brengt God langzaam weer graanproducten terug in ons eetpatroon. We worden weer in de vrijheid gezet, om te kunnen genieten. Maar hopelijk nu een beetje vrijer van de macht van het voedsel.

¹ Mattheüs 6:33.

² Mattheüs 4:3-4.

³ Johannes 4:34.

⁴ Mattheüs 17:21. De woestijn was de plek bij uitstek waar demonen huisden, daarom is het niet verwonderlijk dat de Israëlieten en ook Yeshua zelf vastten in de woestijn. De woestijn staat voor het strijdtoneel van het leven.

⁵ Matth. 24:36-42, 1 Thess. 5:6-8, 1 Petr. 1:13, 4:7, 5:8.

Wat hebben we nu geleerd?

1. Pas als we de zegen **loslaten**, kunnen we haar uit Gods hand **ontvangen**
2. Een **heilig deel** van tijd, ruimte, personen, wezens, materialen behoort God toe
3. Een mens leeft niet in de eerste plaats van **brood**, maar van **Gods woorden**
4. Onze opdracht is **op God gericht** te zijn en niet in de eerste plaats op zijn zegen
5. **Het land en de aarde** zijn een belangrijk onderdeel van Gods Koninkrijk